

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz a rendkívüli
olcsó áron közlő kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSEG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.

a Gedeon és Társa nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hirdete-
tések, nyilatkozatok és rok-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Falkenstein S. dohánytözsdejében, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és Hez Jenő fűszerkereskedésében Groszmann J. antiqvar-üzletében kaphatók

A szentesi választás.

A politikai életben előforduló események és az egyes politikai pártoknak eme eseményekben való közreműködéséből alkotják meg politikai véleményüket a választók és a tiszta parlamentarizmus elve szerint e véleményalakítás szerint gyakorolják szavazati jogukat a választások alkalmával.

A politikai pártok működése az ország színe előtt folyik, kiki csatlakozhatik egyéni nézete és meggyőződése szerint az egyik vagy másik párthoz.

Ezek elvi igazságok, melyeket vitatni nem lehet, hanem mint az igazi parlamentarizmus sarktételeit, el kell fogadni.

A politikai életben azonban előfordulnak oly alkotások, melyek a meglévő különböző pártalakulásokat megbontják és kisebb-nagyobb, ideig-óráig tartó pártszakadást, avagy végleges újabb pártalakulásokat eredményeznek.

Ily hatással volt az egyházpolitikai törvényjavaslatok megalkotása, melyek az 1867 óta alakult pártokat részint megbontották, részint újabb pártalakulást eredményeztek.

A pártonkívüliek számának megszaporulását, a néppárt megalakulását ezek a törvényjavaslatok eredményezték.

De sajnálatos, hogy az egységes függetlenségi párt kettészakadása sem volt megakadályozható.

Az egyházpolitika által okozott megzavarodás le se csillapulhatott, még kevésbé mulhatott el, midőn az új választások ideje a parlament idő előtti feloszlátása által bekövetkezett.

Amint hirtelen ment, hogy az új választások ideje bekövetkezik, Kossuth Ferenc városról-városra utazva, mindenütt urbi et orbi hirdette az egyházpolitikai törvényalkotások által megbontott függetlenségi pártnak egyesülését és emberfeletti munkát végezve, éjjel-nappal a két pártnyalat egyesítésén és az egységes függetlenségi párt ujalagos megteremtésén fáradozott. Ezen fáradozása meddő, hosszadalmas tárgyalásokra vezetett, melyek végeredményükben az egyesülést megteremtési képesek nem voltak. Amint a választásokat kiírták, a Kossuth Ferenc elnöklete alatt álló függetlenségi és 48-as pártba az Ugron-árnyalat 6 tagja belépett, az ugynevezett Kossuth-párt 71 helyen a kormánypárttal, 10 helyen a nemzeti párttal szemben küzdelembe ment. A testvérfügget-

lenségi párttal szemben seholy jelöltet nem állított, de meg nem akadályozhatta, hogy a helyi pártalakulások folytán Ugron-pártival szemben Kossuth-párti függetlenségi jelöltet és viszont Kossuth-párti jelölttel szemben Ugron-párti jelöltet ne állítsanak.

Az ugynevezett központnak nincs joga hivatalos jelölteket állítani, az az egyes választókerületek kizárólagos joga, a pártközpontra egyedüli kötelessége azokat a jelölteket támogatni, kik párthíveinek vallották magukat.

Ez az eset fordult elő Szentesen.

Szentes városát 1892 év óta egész a mostani választásokig Balogh János, a Kossuth Ferenc elnöklete alatt álló függetlenségi és 48-as párt buzgó és munkás tagja képviselte, kinek pártelnöke Sima Ferenc volt a 92-es választások alkalmával.

Balogh János Sima Ferenczel szemben nem akart fellépni, de pártjához tartozó választók felléptették Olay Lajost. Ekkor Sima Ferenc, ki hónapokon át lapjában a legféltelenebb támadásokat intézte Kossuth Ferenc ellen és elnöklete alatt levő pártja ellen, a legádázabb személyeskedés terére lépett és a rágalmak egész áradatát zuditotta Kossuth Ferenc és elnöklete alatt álló párt és azok tagjai ellen. A választásnál Sima Ferenc nagy többséggel győzött, mindenütt hangoztatva a néppárt főprogramját a revíziót, melynek követelése által véleményem szerint a felekezeti izgalmak harezterére teszik amugy is a közösügyek által eléggé sujtotott szeretett hazánkat.

Sima Ferenc választását megsemmisítették volna, mert adóját seholy ki nem fizette és így a választók jegyzékébe felvéve nem volt Sima ezt be nem várta, hanem leköszönt.

Új választást írtak ki. Ekkor Szentesről levél érkezett, melyben a Kossuth Ferenc elnöklete alatt álló országgyűlési pártot értesítették, hogy Uray Imrét jelöltnek fogják kikiáltani. Majd egy 50 tagú küldöttség jött fel Budapestre és kérték a pártot, hogy Uray Imrét erkölcsi támogatásban részesítsék, kit már ők felléptettek, mert ha a párt ezt meg nem tenné és Uray ezért visszalépne, dacára annak, hogy Szentesen alig van 80—100 kormánypárti választó, ők inkább a kormánypártra szavaznak 400—500-an, mint Sima Ferenczre.

Ekkor a Kossuth-párt legbefolyáso-

sabb emberei kérdezték, hogy miért nem tartózkodnak inkább a szavazástól, mire ők kijelentették, hogy minden körülmények közt gyakorolni akarják szavazati jogukat Sima ellen.

Ekkor határozta el a párt, hogy támogatja Urayt, kit a legutóbbi választásoknál Lónyay, Bereg megye főispánja buktatott meg és a ki mint országgyűlési képviselő, 10 éven át küzdött a legnagyobb erélyvel és munkaerővel a függetlenségi eszmék mellett.

Midőn teljesen egységes volt a párt, akkor is előfordult, hogy két jelölt küzdött egymás ellen, kik a függetlenségi párthoz tartoztak, mert a választások véleménye a személyre nézve ketté oszlott, de eltekintve ettől, erkölcsi kötelessége volt Sima ellen a Kossuth-pártnak jelöltet állítani, mert csak így akadályozhatta meg, hogy e tiszta függetlenségi kerületben a kormánypárt, habár látszólag is magának oly diadalt szerezzen, mely a jövőben csirájává vált volna egy tényleges kormánypárti pártalakulásnak.

Sima Ferenc 924 szavazatot kapott, Uray Imre 421 szavazatot, tehát 503 szavazatot volt a többség. Eltekintve attól, hogy e többségből 200 katolikus szavazatot az által nyert Sima, mert magáévá tette a néppárt programját a revízióra nézve, elérte a Kossuth-párt azt, 421 választó elve szerint szavazott és nem terelődött el más végzetes politikai irányban.

Végül még szükségesnek tartom kijelenteni, hogy pártom határozata folytán, igenis a felsorolt indokok figyelembe vételével Szentesre lementem információkat szerezni és midőn meggyőződtem arról, hogy a függetlenségi elveket valló polgárok egy része tényleg más jelöltet óhajtott, a leghatározottabban eleve tiltakozva az ellen, hogy a kormánypárti frakcióval egyesüljenek vagy bármily közösségre lépjenek és azt, ahol felajánlatott, a legerélyesebben visszautasítva, visszatértem és a párt vezetőségnek a helyzetről jelentést tettem.

Borsodvármegye függetlenségi elveket valló polgárai meg lehetnek győződve róla, hogy testükből való test, vérükből való vér, husukból való hus, hitét és hitüket meg nem tagadja soha és úgy mint a múltban, azonképp a jelen és jövőben, törhetetlen kitartással küzdeni fog az egyedüli politikai igazságért, a függetlenségi eszmékért. **Kubik Béla.**

Véres tavasz előtt.

Itthon minden papirdarab, a melyre betűt nyomnak, a parlamenti erkölcsöket tárgyalja és *Morzányi* Károly viselt dolgai leszoritották az elsőrendű érdeklődés polczáról azt a veszedelmet, a mi a napsugaras Földközi tenger országaiban készül s a mely százszorta bajosabb annál, mintha nem egy, de hat Morzányit tilt le az ő meleg kebeléről a parlament ugynevezett szabadelvű pártja.

Kréta mégis csak Kréta, akárki bármit beszéljen s hiába jelentgetik nagy általánosságban már hetek óta a békét azok a hirforrások, a melyeknek némi érdekükben áll, hogy ne okozzanak nagy árhanyatlásokat a börzén — a dolog elejétől fogva úgy volt, hogy a görögök ezuttal nagy ördögöknek mutatkoznak és az epigonokban föltámad egyszerre minden harci vágy, a mely csak valaha Hellász ege alatt honolt. A görög miniszterelnök már bejelenté, hogy népe inkább elpusztul, semhogy Vassos katonáit visszahívja Krétáról s ez a kijelentés, bárha csak egy ujságírónak mondta is, sokkal nyomatékosabb, mint az a tömérdek jegyzék, a mit a nagyhatalmak konzulai ide-oda küldözgettek, hogy senki azoknak szót ne fogadjon.

Azután meg bármilyen kicsiny is ez az ország, mint jeletik, az öregebb korosztályok behívásával százezer katonát állított talpra és százezer katona, ha akár a ládafiából bujt is elő, akkora hadsereg már, hogy az néhány konzultól és néhány tengernagy bámulatosan fehér inggallérjától meg nem ijed. A mint előrelátható, a balkáni háborút már nem hártja el semmi és ha fölrobban ez a puskaporos hordó, az európai koncert tagjai ahány van, annyifelé szaladnak.

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Történet a földéletről.

Irtá és a március 5-én tartott estélyen felolvasta:
Rákosi Victor (Sipulus).

A mult héten vidám társasággal Fiumében hajóra szálltunk, hogy Lussin-Piccoloba vitorlázzunk. Egy darabig nézegettük magunkat a tenger sima tükrében, aztán valaki azt indítványozta, hogy játszunk társasjátékat. Még pedig olyant, hogy kiki mondjon el egy történetet, s akié a legunalmasabb lesz, az fizesse az ebédhez a pezsgőt.

A társaság legidősebbik tagja, egy nyugalmazott tengerész-kapitány mondta a legelső. Ime ezt:

Egy monte-carlói ember, a ki francia kereskedő-hajón szolgált, egy napon váratlanul hazaérkezett Monte-Carlóba. A tengerészek többnyire váratlanul érkeznek haza, mert az időjárás viszontagságait nem lehetvén kiszámítani, a hajók rendetlenül, nem pontosan jönnek-mennek. A mi monte-carlói emberünk, mint *férj* érkezett haza váratlanul, a minek az lett a következménye, hogy a szeretőt súlyosan megsebesítette, a hűtlen feleséget pedig megölte.

A futólépésben érkező rendőrök elcsípték és a kaszárnyájukba vitték a gyilkost.

Monte-Carlóban ilyesmi nem igen szokott

Mert könnyű addig okosnak lenni, a mig béke van, könnyű addig parancsolni, a mig van, a ki megfogadja, hanem mikor mindezek a kellemes külsőségek elmulnak, egészen másra változik a helyzet.

Anglia eddig is csak nehezen birt görögellenes magatartást tanusítani, mert az angol nép, hagyományos rokonszenve alapján most is a hellének mellett volt, a közvélemény pedig náluk igen hatalmas tényező. Már ki is tűnt, hogy Görögország tervezett blokádjába nem megy bele az angol, vagyis a nagybögő nem jól muzsikál már a koncertben. A legelső tengeri hatalom, a mely abban is különbözik a többitől, hogy ha pénzre van szüksége, nem kell kölcsön után futkosnia.

Általános nézet volt eddig, hogy lehetetlen az, hogy Görögország csak úgy a maga emberségére támaszkodva nézne farkasszemmet a hatalmakkal. Véltek, hogy áll valaki a háta megett s már dugdossa is ki a vastag fejét e vékonyka hát mögül a tömzsi John Bull. Hát itt komédia lesz, az bizonyos és marakodni fognak az emberek olyan dolgon, a mit a józan Amerika békésen intézett volna el választott bíróság útján. A nagyhatalmaknak pedig azon a szegyeneken kívül, hogy összes tiltakozásait magyarán mondva kutyába sem vette ez a bátor kis nép, megmarad még az a folt a becsületükön, hogy a liberalizmust, a szabadságot akarták elnyomni a legönzőbb zsarnok, a török szultán javára. Ezt aztán majd kiteheti az ablakába a híres koncert, a mely sokkal több jegyzéket csinált, semhogy okos tudott volna maradni.

történni s napokig nem beszéltek egyébről a parkban, a terrazon, a kávéházban és még a nagy veszteségben levő játékosokat is érdekelte egy pillanatra az eset.

Az esküdtszék összeült s könyörtelenül halálra ítélte a gyilkost, miután előbb a közvádó fényesen bebizonyította az asszony ártatlanságát. A közvádó nőtlen ember volt, s mint ilyen, a szeretőnek fogta pártját.

Az eset a fejedelmet — tudniillik a monakói fejedelmet — is nagyon érdekelte, hisz az ő uralkodása alatt ilyesmi még nem fordult elő s pár nap mulva — reggeli sétája alkalmával — már kérdezte a törvényszék elnökétől:

— Mikor lesz a kivégzés?

Az elnök meghökken, egy darabig hallgatott, végre megszólalt:

— Fenség, egy dologról megfeledeztünk.

— Miről?

— Hogy Monakóban a hóhér-állás nincs rendszeresítve. Állami szervezetünk tökéletes, de a hóhér hiányzik belőle. Erre nem gondolt senki.

— Baj, baj. Hát most mit csináljunk?

— Volna egy szerény indítványom.

— Nos.

— Törölje el fenséged a halálbüntetést.

— Szívesen, de majd csak ezután. Előbb ezt az embert le kell nyakaztatni, különben neveltségessé tesszük magunkat.

A nagy Galeotto.

Suttognak. Nemcsak a magánéletben, nemcsak a színpadon, hanem a közéletben is vannak rejtelmes arcu suttogók. A kaszinókban, klubbokban, majd a kávéházakban is szájról-szájra járnak hírek közéleti férfiak viselt dolgairól. Az ügyeket még elég hallhatóan tárgyalják, de már a neveket, a szereplők neveit halkán, sugva ejtik ki. Nehogy valaki meghallja!

S minél halkabban ejtik ki, csodálatos módon, annál többen hallják meg. Addig titkolódnak, a mig minden nyilvánosságra kerül.

Ez „A nagy Galeotto“ a politikában, a suttogás, a mende-monda, mely eleinte alig ver neszt, hogy utóbb viharrá idézzen elő s elsöpörjön a földszinről egynehány jelenlegi nagyságot, vagy leendő nagyságot.

De néha „A nagy Galeotto“ nem válik be, — félúton hal el a suttogás, nem tud viharrá növekedni. S ha a „nagy Galeotto“ból ilyen „kis Galeotto“ lesz, az összes suttogók maguk ámulva kérdezik: vajjon ki suttogott?

Senkisé emlékszik arra, hogy ő maga is részes volt a félbemaradt viharban.

Most is a közélet terhein keresztül valami lappangó, neszelgő hang vonul. Valami névtelen gyanu, mely a közélet egyik-másik ismert alakja és tényezője ellen irányul. S ugyan miért zörögnek a levelek? Valamikor az járta, hogy nem hiába zörögnek, — de ma már a kósza szelek ok nélkül szoktak néha utra kerekedni. Néha csak azért zörögnek a levelek, hogy — valakit kiugraszsanak a bokorból.

Szük keretű és arányu társadalmat alkotunk. Az emberek úgy ismerik a szomszédjuk anyagi viszonyait, mint a magukét. A magasabb rangú közférfiak és köztisztviselők megélhetési forrásait mindenki számon tartja. Tudjuk: ez jövedelmén felül költenek, amaz el van adósodva, ez szerényen meghuzza magát, amaz pedig ismeretlen úton-módon él nagy lábon; ez néhány évvel ezelőtt még szegény volt, ma már emeletes házakat épít, uradalmakat vásárol. Ugyan miből, honnan, hogyan?

A magánember még csak valahogyan el-

— Le kell nyakaztatni, de hogyan?

A fejedelem egy darabig gondolkozott, aztán mondá:

— Egy eszmém van. Jó viszonyban vagyunk Franciaországgal s kölcsön kérjük tőle Deiblert, a párisi bakót.

Az eszme tetszett az udvarnak. A fejedelem eszméje mindig tetszik az udvarnak. De a francia köztársaságnak nem tetszett. Párisból azt irták vissza, hogy Deibler urat, ki csak Franciaországban hóhér, másutt, ha kivégzésre vállalkozik, közönséges gyilkos, nem adhatják oda.

A fejedelemnek még egy eszméje volt. Ez is tetszett az udvarnak. Meg is irták rögtön Párisba, hogy Deibler ur csak maradjon nyugton Párisban, majd ők házhoz szállítják neki Beaufront urat, a gyilkost s végezze ki Párisban. Egy pár ezer frankot nem sajnálnak érte.

Az akadémikusok republika ezt se fogadta el. Azt felelte, hogy Deiblernek csak azokat van joga kivégezni, a kiket francia törvények szerint, francia területen ítélnék el.

Mikor ez a válasz megérkezett, akkor már a fejedelemnek sem jutott eszébe semmi. De a főlovászmester egyet csavart az elméjén, s kibugygyant belőle a következő eszme:

Ő fenségének, a monakói fejedelemnek megkegyelmezési joga van. Gyakorolja most

rejtheti szegénységét, még fényűzését is. De a közférfi, a kire minden oldalról a nyilvánosság világa esik, nem rejtheti el sem az egyiket, sem a másikat. S ma már, a Röntgen-sugarak korában, már nemcsak a külsőt, hanem már a belsőt is lefényképezik. — A esontokig világítanak. Láttuk azokat a Röntgen-képeket, melyeket híres emberek kezéről készítettek.

Nos, oly Röntgen-képek keringenek most s azt állítják sokan — bár halkán, hogy e kezek — nem tiszták.

Igy az utnak induló „nagy Galeotto“. Reméljük, hogy fennakad utjában s kiderül majd róla, hogy minden ok nélkül kerekedett, hogy okatlan.

De akár van alapos oka, akár nincs, — mégis jellemzi a mai közállapotokat s a közszellemet. A mióta Párisból világgá ment a Panama, azóta egész Európa egy-egy új világtörténelmi korszakot — Panama-korszakot, — él. Az összes politikai kávé-nénikék pletykakorszaka ez. Ugyancsak ember legyen, akit a gyanúsítás nem érint. A politikai pártok, melyek eddig elvek szerint alakultak, világszerte érzik ennek hatását.

Már olyat is beszélnek, hogy: „Mit elvek! mit jelszavak!“ Két párt van: „a tiszták“ és „a nem tiszták“ pártja. Megingott a bizalom a jelszavakban s az emberek fürkészik a politikai elvei mögött lappangó magánérdekeket.

Ez az irányzat összefüggésben van az egész korszak anyagias és közgazdasági irányzatával. A mióta a nagy vállalatok üzemek, bankok stb. oly nagy befolyáshoz jutottak: a közvélemény mindenütt spekulációt, üzletet, tőzsde-manővert, panamát vél sejteni.

S ennek csak az lesz a következménye, hogy utóbb már csak a milliomos főurak merészkednek a közélet terén fáradni, mert a ki szegény, az már gyanus lesz. De nem sok idő kell, hogy a balladabeli Bärzi szerint „mindenki gyanus lesz, a ki él“. De ezzel együtt ismétlődik majd a ballada meséje, hogy a gyanus embereket már csak tetemre hívhatják. Mert ha meghal a közbizalom, vele kimulnak az államok is.

Ezért elég abból a rejtelmes suttogásból. — Ha valaki gyanus, ám nyiltan elő a váddal!

Város-rendezés.

Miskolcz város utca szabályozási munkálatának megbírálására kiküldött bizottság hétfőn délután értekezletet tartott, melyen a bizottsági tagok csaknem teljes számmal jelen voltak.

A bizottság örömmel és lelkesedéssel fogott a nagyfontosságú munkához. Mindenik tagja át van hatva attól a gondolattól, hogy az a mű, melyet megalkotni készül, nem máról-holnapra, nem is évtizedekre, hanem legalább is egy évszázadra szól. Eppen azért nagy körültekintéssel és óvatos léptekkel kíván előre haladni.

A felszólalók véleménye egyhangulag abban csucsosodott ki, hogy a betervezett szabályozási munkálatokat nagyban és egészben elfogadásra ajánlja. Minthogy azonban két tervezet van: egyik az Adler-Lippay-féle, a másik az országos mérnök-egylet által készített tervezet, a bizottság nincs abban a helyzetben, hogy egy minden tekintetben megfelelő tervezetet elfogadásra ajánlhasson a közgyűlésnek. Igaz ugyan, hogy az országos mérnökegyesület munkája az Adler-Lippay tervezetnek csak felülbírlata, mégis a kettő között oly lényeges eltérések vannak, a melyeket ki kell egyenlíteni, ha azt akarjuk, hogy *csak egy* tervezetünk legyen, melyet azután a miniszter is jóváhagy. A mérnökegyesület munkájának nagy előnye az, hogy magasabb látókörből tekintett, messzebb kiható s merészebb terveket készített. Ezek a tervek azonban nem olyanok, melyek az ábrándok világában járnak; hanem olyanok, melyek száz év alatt megvalósíthatók. Tagadhatatlan, hogy hibái is vannak a mérnök-egylet munkálatának, melyek onnan származnak, hogy a helyi terepviszonyokat a budapesti szakértő urak nem ismerik. Az utcák színvonalának emelkedését és mélyedését a rajzpapíros nem tünteti fel. A mérnökegyesület munkálatának hibáit és hiányait — mert ez a város külső részeit nem vette kellő figyelembe — az Adler-Lippay-féle tervezet hozza helyre és egészíti ki.

A bizottság tehát, mielőtt a városi közgyűlésnek javaslatot tenne, abban állapotodott meg, hogy az építési szakbizottság által, — melynek tagjai közé a maga részéről *Bizony Ákos, Lichtenstein József és Kozma Elek* városi képviselőket kiküldi — egy harmadik

tervezetet készített, mely a meglévő két tervezetből a jót és czélszerűt magában egyesíti s azt terjeszti majd alapos bírálat után elfogadásra a közgyűlés elé.

A bizottság ülésén figyelemre méltó beszédek tartottak: *Soltész Nagy Kálmán* polgármester, *Adler Károly* főmérnök, *Bizony Ákos, Lichtenstein József, Horváth Lajos, Porcs János, dr. Csáthy Szabó István, Pflieger Ferencz, Varajthy István, Kafka Ignác, Bartányi Gyula, Forster Rezső és Grünfeld Ödön.* Az ülés 3 órától 5 óráig tartott.

„Az öreg“.

— Műkedvelők előadása Diósgyőrben. —

Vas- és aczelgyár, márcz. 6.

Ritka újdonsággal lepték meg a diósgyőrvasgyári műkedvelők az ottani közönséget Follinus Aurél „Öreg“ című magyar szalon vigjátékának előadásával. Follinus, mint színi író ismeretes, ismeretes mint jeles kómikai színész. Ezen darabját a Garai-féle pályázaton a bírálók elejtették, attól tartván legfőképpen, hogy plágium. Később a vigszínház pályázatán sem nyert ugyan pályadíjat; de mint megdicsért alkotás, bemutatóra került. Akkor a fővárosi sajtó legnagyobb részben elítélőleg nyilatkozott, később a Debreczen városi színházban tüzték napirendre, a hol a czimszerpet maga a szerző játszotta. A debreczeni lapok egytől egyig elhalmozták dicsérettel, s csodálkoztak a fővárosi sajtó magatartásán és ismét amaz elcsépelet mondással akarták, illetve akarják a jelenben is megmagyarázni a főváros kritikusaiknak ledorongoló bírálatát, hogy a darabot *vidéki ember* írta.

Eltekintve mindezekről, mondjuk el röviden mi is, — mint nálunk új darabról — véleményünket. A darab meséje igen röviden a következő: Rélay Kálmán 47 éves özvegy, a kinek még e mellett egy fia és egy lánya is van. Tőle veszi czimét a darab; 47 éves volta daczára a ledérség, csapodárság, könnyelműség és hóbortosság terén tul tesz minden más embertársán. Ezen félszegségeiből — jobban mondva büneiből kifolyólag sok kellemetlenséget okoz ugy magának, mint családjának Fiu és lány (Arthur, Klára) igyekeznek atyjok érdekében minden

ő fensége ezt a szép jogát, s a halálos ítéletet vátoztassa meg kegyelem utján *élet-hosszigan tartó börtönre*.

A fejedelem kapott rajta, s kiállították a nagy peccés levelet, melyet kellő ünneplésséggel felolvastak a gyilkos előtt. A gyilkos meg volt hatva, s könyekkel szemében szólt:

— Hol az a börtön nemes uraim? Vigyenek oda tüstént.

Az államügyész meghökkent s szóla:

— Nono, ne oly sietve.

Azzal oda sugta a bírónak:

— Hol is van az a fogház?

A bíró tovább sugta a zsandárkapitánynak:

— Ugyan kérem, hol is van az a fogház?

A kapitány ránézett s felelt:

— Majd mindjárt megtudom. Csak egy kis türelmet kérek.

Ezzel egy strázsamestert elszalasztott a rendőrfőnökhöz. A rendőrfőnök futott a miniszterelnökhöz, ez a főudvarmesterhez s együtt futottak a fejedelemhez. Mikorra oda értek, készen volt a felelet:

— Fenség, mit csináljunk a fogollyal? *Nincs fogházunk.*

A fejedelem elbámult. Most van egy élet-hosszigan való fogságra elítelt foglya és nincs meg a hozzá való fogháza.

Hát semmiféle tömlőczünk nincs?

— Van a rendőrségnek egy pinczéje, a hol együtt vannak a zsebtolvajok, részeg emberek és az utcai csendháborítók. Oda csak nem tehetünk egy gyilkost, élete fogytáig?

Igaz, előkelő bűnös, nagy gazember, csinján kell vele elbánni. A fejedelem is elismerte.

Béreltek tehát Monte-Carlóban egy alkalmas házat, nagy udvarral, melyet magas kőfal kerített. Óriási betűkkel ráírták: *Fogház*, s bekísérték oda Beaufrontot.

Melléje fogadtak két őrt, mindegyik kapott 300 frank évi fizetést. Hármuknak főzött egy vén szakácsné.

Egy darabig ment minden a rendes kerékvágásban: a két porkoláb őrzött, a vén szakácsné főzött, a fogoly lakott. De az örök szörnyen unták magukat s végre egyikük egy Maltába vitorlázó hajón megszökött, mint matróz. Ekkor a másik még jobban unta magát s végre ő is beállit a fogházigazgatósághoz (mert fogház lévén, állítottak rögtön igazgatóságot is), mondván, hogy ő többet nem őrzi a gyilkost.

És Monte-Carlóban nem akadt egyetlen ember sem, a ki vállalkozott volna rá. A fejedelemség lakói a szabad tengerész-élethez vannak szokva s örökre a Földközi tengeren kószálnak.

A fogházigazgató rögtön Beaufronthoz sietett és megígértette *becsületszavára*, hogy

nem fog megszökni. Jutalmul megengedte neki, hogy a fogházudvaron sétálhat, reggeltől estig.

Beaufront örömmel fogadta az ajánlatot s az első napokban tele tudóval szívta a jó meleg, friss szabad levegőt. De az udvarba behallatszott a monte-carlói élet vidám zaja, a terrazon játszó zenekar hangja, a gyümölcsárusok kiabálása, a frissítőt hordozó fiúk lármája, s Beaufrontban felébredt a vágy egészen szabadnak lenni.

Elküldte a vén szakácsnéját a fogház-direktorhoz, azzal a kéréssel, hogy csukják őt vissza, mert visszavonja a meg nem szökésre adott becsületszavát. Sőt mindent el fog követni, hogy megszökhessék, s ezt mint becsületes rab, előre bejelenti.

A fogházigazgató személyesen nyargalt az őszinte fogolyhoz.

— Uram! Az Isten áldja meg, álljon el szándékától. Ne éljen vissza helyzetével. Inkább még javitunk rajta. Tudja mit? Adja becsületszavát, hogy nem fog megszökni és én, a fejedelem nevében megengedem, hogy szabadon járhas-n kelhessen Monako egész területén. Csak kosztra és hálásra jár vissza a fogházba.

Beaufront belecsapott a fogházigazgató tenyerébe, s az alku megkötötték. Így a fogoly meg volt mentve Monako számára s a fogházigazgatói állás sem vált fölöslegessé.

lehető elkövetni. hogy rendesebb életre szoktassák és megkedveltessék vele a családi kört, e czélból meg is házasítanak, de az „öreg“ úr — a mi különben egy csöppet sem kedves czim előtte — csak igéri a javulást, de, hogy sikerül-e, azt nem tudja; házasodni pedig nem akar, mert sokkal jobban tiszteli a női nemet, semhogy egyet is boldogtalanná tenne közülök. Hajnal Ilona varróleánnyal folytatott kétes viszonya végre olyan kellemetlen helyzetbe hozza úgy őt, mint családját, hogy alig-alig bír kigázolni belőle. Ugyanis Rélay egy házi estélyén, melyre hivatalos a többek között Gombos Pál gazdag házbirtokos leányával Irmával, ez utóbbi Arthur menyasszonya, ugyszintén Heves Béla hivatalnok, Klára vőlegénye, megjelen minden meghívás nélkül Hajnal Ilona, a varróleány, kis kutyája kíséretében. Gombosnak az feltűnik s miután Rélaynak nem sikerül semmi áron eltosolni a dolgot, Gombos szeretlen haragra lobban, kemény szemrehányásokkal illeti Rélayt, mire ez is haragra gerjed s Gombost durván kiutasítja házából. A történetek után Gombos hallani sem akar többé leánya és Rélay Arthur házasságáról, mi miatt a szerelmesek a végsőkig el vannak keseredve. Szegfi Károlynének végre, a ki egy csinos fiatal (21 éves özvegy) Klárának jó barátja lévén, mint vendég, Rélayéknál tartózkodik, sikerül az öreg Rélayt rábírní, hogy Gombostól bocsánatot kérjen; de Gombos nem bocsát meg, Rélay ekkor a következményekért Gombost tévén egyedül felelőssé, szobájába megy, a honnan kevés időre hatalmas durranás hallatszik ki. Gombos a durranástól annyira megijed, hogy rögtön megbocsát Rélaynak, azt hívén, hogy ez, a fölötti bánatában, — mert őt megbántotta, agyonlőtte most magát. Arthúr hívására ismét megjelen az öreg és személyesen is átveszi a bocsánatot, mire Arthúr megmagyarazza, hogy a durranást egy pezsgős üveg okozta, melyet akkor bontott fel az atyja. Béke jeléül megiszák a pezsgőt, mire a függöny legördül. A többire nézve pedig gondolkodóba ejt az író. Befejezett egészet a cselekmény nem képez, csupán Rélaynak, az öreg csapodárnak néhány könnyelmű lépését mutatja be, a melyekért többé-kevésbé meglakol, de az erkölcsi consequentia hiányzik. Legalább is azt vártuk volna, hogy az író Szegfínét és Rélayt összeházasítja, sőt

Rélay két izben is megkéri a bájos özvegyet s ő talán, ha tőle függne el is menne hozzá, de az író nem adja szájába a boldogító igent. Így történik Arthur és Irma, ugyszintén Heves és Klárával is. Már a darab elején tudjuk, hogy ezek jegyesek s Gombos és Rélay kibékítése is azért válik elodázhatlanul szükségessé, hogy a fiatalok összekel hessenek; a béke létrejön, de az egybekelés, legalább a szinpadon elmarad. Visszatérve Rélay szerepére. még azért is hiba volt össze nem boronálni őket, mert Szegfíné az első felvonásban maga kijelenti, hogy jobb ultra tereli az öreget, sőt mi több: ő ajánlkozik — mint mondja igen nagy harczy kedvvel — hogy majd szelidebb erkölcsökre hangolja a vén bűnöst. Jutalmul, hát illetet volna egymásnak teremteni. Van benne még egy, a mi szintén ilyenféle gondolatokba ejt.

Kárász Viktor doktor juris, azon a bizonyos házi estélyen megszereti Hajnal Ionát s abban a hiszembben, hogy ez egy bankárnak a lánya — nőül akarja venni. El is mennek a bankárhoz, holott ez nem atyja a kisasszonynak s bár Hajnal Ilona többször kineveti ezt a balvéleményt, hogy ő bankárleány, Kárász minden áron oda akar menni, mint mondtam, el is mennek, hogy mi történik aztán, nem tudjuk; mert vissza többé nem jönnek. Egyszóval négy jegyepárt láttunk, a kik okvetlen egymáséi kívánnak lenni, de egynek sem telik be vágya a szinpadon.

A mi a kidolgozást illeti különben, azt igen jónak lehet mondani, kitünő jelenetekben meglehetősen gazdag, igaz, hogy sok aprólékos dolog van benne bővebben tárgyalva, de úgy látszik, hogy éppen ezek biztosítják a darab sikerét. A közönség jól mulatott s zajos tapsokkal jutalmazta a műkedvelőket, kik közül első sorban fölemlitem *dr. Soltész* Károlyné urnőt (Szegfíné), a ki pompás játékával, melyhez igen sok temperamentumot árult el, többször zajos tapsokat idézett elő a nézőtérén. Ez egyetlen valamire való női szerep, melyet ő nagysága kitünően meg is játszott. Örülni fogunk, ha többször is gyönyörködhetünk kedves játékában.

Ádám Bandiné urnő (Hajnal Ilona) nehéz és egy kissé sikamlós szerepét kiváló ügyességgel oldotta meg. Tekintve, hogy ezuttal először lépett a világot jelentő deszkákra, nagy jövőt merek jósolni. Legyen szerencsénk máskor is.

Pák Erzsike (Klára), *Faller* Gizuska (Irma) és *Pák* Mariska (Lina) kicsiny, de nehéz szerepeikben mesterileg alakítottak. Zajos tapsok jutalmazták kitünő játékukat. A hölgyek ruházata elragadó szép volt s a mellett kiváló finom izléssel, a darab stíljének megfelelően megválasztva.

A férfiak közül első helyen említem *Spannbauer* Rezső urat (Rélay Kálmán), a ki páratlan ügyességgel csinálta végig azokat a bűnöket, melyek a vén gigerli lelkét terhelik. Beszéde, hangja, mozdulatai annyira meggyezők voltak a szerző intencióival, a minél többet hivatott színésztől sem lehet kívánni. Mulattunk is rajta igen sokat.

Kitünő alakja a darabnak Gombos Pál, *Gaál* Kálmán ur, a ki „nyers“ őszinteségével folyton derűltésgben tartotta a publikumot. Ez az egyetlen eredeti magyar typus az egész darabban, jobban megoldani és kidolgozítani azt a szerepet, mint azt Gaál ur tette, egyszerűen abszurdum.

Zsiros Lajos úr, (Bernát J.), *Schneider* Rezső úr (Törös T.), az előbbi folyton anekdotázó sógor, az utóbbi pedig a „Bobay és Csobay“ parabollával évődő ügyvéd, mindig derűltésgét és tapsot provokáltak.

Ocsenás János úr (Kéri T.) a retek-utczai álbankár, komikus szerepében remekelt; ugyszintén *Kárász* Viktor, *Mikoványi* Zsigmond, úr, pompás criminalistának és egyben jeles szerelmesnek bizonyult.

Láng Miksa úr (Laczi) inas szerepében már az első megjelenésével zúgó tapsokat provokált, daczára, hogy először lépett nyilvánosság elé.

Holéczy Gyula ur (Heves B.) egy kissé száraz szerepét jelesen oldotta meg, ugyszintén párbajegéd s ugyszintén mint a darab egyik szerelmese; ez utóbbiban különösen kitűnt.

Általánosságban még annyit jegyzek meg, hogy a vasgyári műkedvelők díszére valóanának a főváros bármely szinpadának. Végül még annak mondok az élvezetes estért őszinte köszönetet, a kit tulajdonképen legelől kellett volna, hogy említsek és az, az előadás fő-fő matadorja, *dr. Soltész* Károly ur. Éljen s oká!

Ezen darabot pedig ajánlom a miskolczy szintársulat b. figyelmébe.

Sz—s.

Beaufront egy ideig igen jól érezte magát, de a vén szakácsné szicziiai főztjével kezdett torkig lenni. Egy napon össze is szidta az asszonyt, mert iszonyuan elrontotta a cserebogár-mártást. A szakácsné dühösen felmondott neki és rögtön ott hagyta őt.

A fogházigazgató sietett a nagyfontosságú rabnak a vendéglőben abonálni. S egy napon az a kis Európa, mely Monte-Carlóban tartózkodik, nagy elszörnyedéssel látta Beaufrontot megjelenni a terrazon, s uri kényelemmel elfogyasztani több fogásból álló ebédjét.

Nagy volt a fölháborodás, különösen a németek közt. Az amerikaiaknak igen tetszett a dolog, hogy egy élethosszig tartó fogásúra ítélt rab a monte-carlói terrazon, Európának egyik legelőkelőbb s legdivatosabb helyén fogyaszssa el ebédjeit s szivarjait. Eredetinek találták.

De a németek megbotránkozása ragadó-sabb volt, mint az amerikaiak tetszése. Európa a németek pártjára állt s a hatóságok kénytelenek voltak e szerint intézkedni.

Egy napon egy rendőrtiszt ült az ebédelő Beaufront mellé, a ki a zenekar után füttyölt a keringőt.

— Fogoly úr, tesztek önnek egy ajánlatot.

— Nos, mi az?

— Ön gyilkos létére nagyon rosszul érezheti magát ily előkelő társaságban.

— Sőt ellenkezőleg, igen jól érzem magamat.

— No, de be fogja látni, hogy ez nem existencia egy komoly embernek.

— Annak nem. De én nem vagyok komoly ember; én elítélt rab vagyok. Különben halljuk az ajánlatot.

— Szökjék meg Monakóból.

— Mi jut eszébe? Én becsületszavamat adtam s becsületes ember megtartja szavát.

— Kap a fejedelemségtől 5000 frankot utravalóul.

— Nem tehetem. Úgy az olasz, mint a francia hatóságok szégyenszemre visszatolonczolnának. Én életfogytig Monte-Carlo rabja maradok.

Az ujságok ujra egy erős támadást hoztak a feleséggyilkos szereplése miatt. Már francia, német és angol lapok is mulattak rajta.

A rendőrtiszt szökés esetén 10,000 frankot ígért Beaufrontnak, a ki már a lábait is felrakta a székekre s úgy fixirozta az elegáns világot, Beaufront vállat vont és tovább szivarozott.

Végre egy hét mulva lágyulni kezdett.

— Ötvenezer frank? kérdé a tisztet.

— Annyi.

— És egy dekrétum, mely kijelenti, hogy ártatlanul ítélték el?

— Ugy van.

— És a dekrétumot, hivatalosan megküldik Franciaország minden városának?

— Meg.

— Mert, tetszik tudni, ott akarok letelepedni.

— Helyes. Nagyon helyes.

— No, Isten neki, ilyen feltételek mellett *szököm*.

Főlkelt, eldobta szivarját, másakra gyujtott.

— Gyerünk.

— Másnap pénzzel és dekrétummal a zsebében, zsandárfedezet alatt a határ felé kísérték. Az egész fejedelemség megkönnyebbült sóhajjal nézett utána. A tüzoltók kikisérték és a fehérruhás leányok is. Mikor a határt átlépte, a zsandártiszt utána kiáltott:

— Hallja Beaufront, maga mégis nagy számár.

— Miért?

— Miért nem kért inkább egy — *zsiros* hivattal.

*

A történet tetszett. A kapitánynak nem kellett pezsgőt fizetni. Remélem, hogy itt se fognak elmarasztalni.

A farsang vége Bódván.

A bódvai ev. ref. énekhar bálja.

— 1897. márczius 2. —

A bódvai énekhar, mely ezelőtt négy évvel alakult, farsang utolsó napján az iskola tágas termében táncszállal összekötött dalestélyt rendezett, melynek tiszta jövedelme 30 frt volt. Ez az összeg az énekhar alaptörvényéhez csatoltatott.

Ne mondja senki, hogy Bódva a közmondásos „aludt tej“-éről és fából csinált vashidjáról nevezetes, említést érdemel annak derék népe is, a ki ügyes, szorgalmas és még a művészetek iránt is kellő érzékkel bír s ha kell, áldozni is tud. E mellett bizonyít az, hogy az énekhar alaptörvényének javára rendezett bálban a meghívott 72 család közül 70 megjelent.

A bái terem, melynek helyiségeül az elég nagy terjedelemmel bíró iskola szolgált. Igen szépen volt díszítve, a falakat téli zöld, fenyőgaljakkal font koszoruk, színes papírból művészién készített virágok, nagy tükrök és díszes tájképek ékesítették.

Nyolcz óra után megérkezett Szakal József a község derék lelkésze feleségével s két serdülő bájos leányával: Margittal és Ilonával. A mint a közönség maga körében látta szeretett lelkészét, a multság megkezdésére ki lett adva a jelszó. Sorakozott az énekhar, mely érzéssel elénekelte „Adjon isten a magyarnak minden jót“ és „Isten áldd meg s védj hazánkat“ című fohászt, a mit a közönség nagy tetszéssel fogadott. Fokozta az örömet az egyház jószívű főgondnokának Négyesi Szepesy Kálmánnak megjelenése, a ki rokona Szathmáry kir. László az énekhar népszerű elnökével lépte át a bálterem küszöbét. Az énekhar mintegy villámütésre összetömörült és szívből eredt hangon zendítette rá az „Eljének boldogul“ című toasztot. Előadott az énekhar ezután még több válogatott szépségű népdalokat, melyekkel a vidám közönségre élénkítőleg hatott, minden elmondott dal után tapsviharban tört ki a lelkesült közönség. A lelkesedés azonban akkor érte el tetőpontját, midőn az énekhar „Tréfás egyveleget“, „Igyunk, igyunk barátim“ című bordalt és „Debreczeni kis leány“ című népdalt énekelte; ezen darabok a közönségnek annyira megtetszettek, hogy az énekhar közikvánatra kénytelen volt mindegyiket megismételni. Örömrőben uszott az egész vendégsereg, mindenki arczáról öröm és boldogság sugárzott le. Mindenfelől hallatszott a fiatalok pajzán kivánsága: „Bár csak ez az éjszaka Szentgyörgy napig tartana. Igen jól folynának minden tekintetben az állapotok, csak az az öreg hiba, hogy napapó megunván más világi részeken hosszú sétáját, elég udvariatlan, daczára, hogy meghívót nem kapott, a bálterembe betolakodni, már pedig falun úgy hozza a tisztesség magával, hogy virradatkor mindenki szokott munkája után lasson. Rövid félóra elteltével padok s mindeztéle taneszközök saját helyeiken állanak s mintha itt az éjjel mi sem történt volna, a hitközség reményvirága, a fürge iskolás sereg végzi szokott napi teendőjét, a tanulást. Az énekhar estélyén a következők voltak szívesek felülfizetni: Tisza-Luczról Kenyeresi Árpád ev. ref. lelkész és Sellei Andras ev. ref. tanító 1—1 frtot, Sajó-Hidvegről Pozsgai József 1 frtot, Balajtról Terbócs Kálmán és Büdi János 1—1 frtot, Sajó-Ecsegről Katona Ferencz és Vattay Lajosné 50—50 krt Bódváról, Négyesi Szepesi Kálmán 3 frtot, Fried Henrik 2 frtot, Szurdoki János, Török István, Czece József 1—1 frtot, Gyuricskó Mihály, Lovász János, Török Zoltán, Stepicza Mária, Gubányi József 50—50 krt. *Neszmélyi.*

H I R E K.

Borsodmegyei gazdasági egyesület.

Szombaton e hó 6-án volt a Gazdasági Egylet tisztújító közgyűlése, melyen dr. Tarnay Gyula alispán elnökölt.

A Gazdasági Egyesület, alapszabályai értelmében a megyei szervezettel állván összefüggésben, a hivatalos hatalom Miklós Ödönt akarta mindenáron elnökké megtenni. Bejelenték tehát az összes, még a legtávolabbi eső községből való jegyzőket és bírákat, akik hivatalból tagjai az egyesületnek és akik az alispán egy szempillantására kiáltotta a hivatalos jelölt nevét. Ennek tulajdonítható, hogy Miklós Ödön, a megye független elemek határozott akarata ellenére elnökké választatott, hivatalos presszió és azon eljárás folytán, hogy ezen tisztségre az elnöklő alispán által csak ez az egy jelölt ajánlatott. A célz ugylátszik az volt, hogy Miklós Ödön a közelmúlt eseményei által némileg megviselt prestigeét, az elnöki állással kireparálják, de hát ez csak foltozási munka volt, mert mindenki tudja, hogy az éljenek, amelyek elhangzottak, csakis a hivatalos presszió erős működésének az eredménye.

Jól jegyezte meg egy előttünk ismeretlen földműves, teljes csendben, hogy mindenki hallhatta:

— Eljeneznek, azt sem tudják miért?!

Melczér Gyula éles hangon szólalt fel és erős logikával kimutatta, hogy Miklós Ödön nem lehet elnöke a Gazdasági Egyesületnek. Argumentumait jórészen azon feljelentésből vette, melyet Szaffka kir. közjegyző adott be Miklós Gyula és Ödön ellen és a mely egész terjedelmében kinyomatva a kezében volt. Támadása kiméletlen és erős sebeket ejtett.

A hivatalosan szervezett többséggel szemben azonban nem érhetett célzt.

Felszóaltak még Elek Kálmán, aki Melczér Gyulával polemizált, továbbá Évva Ernő. Megválasztottak: Miklós Ödön elnökké, Szathmáry Király Pál és Prónay József al-elnökökké.

Végül felszóalt Miklós Ödön és tartott egy elegikus, szentimentális alaphangu beszédet.

Ezek után az igazgató választmány alkittatott meg a következő tagokból:

Bay Barnabás, Bárczay László, Beniczky Aladar, Brezovay László, Dianovszky Ede, Elek Kálmán, Harangi Menyhért, Hoffmann Gyula, Kilián Gyula, Kubik Béla, Lichtenstein József, Lossonczy Jenő, Melczér Géza, Melczér Gyula, Morvay János, Orczy Gyula, gróf Péchy Constantin, Prónay Endre, Pfligler Ferencz, báró Radvánszky Béla, Ragályi Béla, Rosenfeld Pál, Soltész N. Kálmán, dr. Szabó Gyula, Szabó Béla, báró Vay Elemér, Vladár Ervin, Xivkovich Emil.

— Személyi hir. Báró Vay Béla v. b. t. t. a főrendiház alelnöke, városunkba érkezett.

— Mádi Kovács György távozása. A többször közölt és mindannyiszor megzafolt hir mádi Kovács György tábornagy nyugdíjaztatásáról újból felmerült és pedig ezuttal olyan alakban, hogy most már utódját is emlegetik. Ugyanis hir szerint Fiedler Nándor altábornagy, a linzi 3-ik gyaloghadosztály parancsnoka lenne mádi Kovács utódjául kiszemelve.

— Géressy Kálmán tankerületi főigazgató már egy hét óta városunkban időzik. A múlt héten a kir. kath. algimnáziumot, e héten az ev. ref. főgimnáziumot látogatta meg. A tanárok előadásain jelen van. Minden tanár tanítási módszerét megfigyeli s az elért eredményről majd jelentést tesz a közoktatásügyi minisztériumnak. A főigazgató igen jól találja magát városunkban.

— Eljegyzés. Vass Ede, a „Bécsi biztosító-társaság“ titkára eljegyezte Groák Adolf dohány- és szivartőzsdetulajdonos leányát, Groák Etel urhölgyet. — Dénes Gyula, a

„Generáli“ titkára jegyet váltott Grünwald Ede helybeli tekintélyes kereskedő leányával, Grünwald Ella urhölgygyel.

— A csatornázás és vízvezeték ügyében fontos kijelentést tett Soltész Nagy Kálmán polgármester hétfőn délután a szabályozási bizottság ülésén. A vízvezeték ügye már olyan stádiumba jutott, hogy annak vizéből már a jövő esztendőben ihatunk. A város ezt házilag fogja kezelni; a mennyiben a befektetési költség nemcsak megtérül, de a mellett oly olcsó árak mellett kaphatjuk a vizet, a milyen olcsón vízvezeteki vizet sehol az országban nem isznak. A csatornázás is ezzel egyidejűleg fog elkészülni. Városunk közönsége bizonyára örömmel fogadja a polgármester kijelentéseit.

— Letört bimbó. Kócs Sándor polgártársunkat lesújtó bánat és pótolhatatlan veszteség érte. Szépen serdülő kis leányát: Kócs Annuskát életének 16-ik évében ragadta el tőle a kérlelhetetlen halál. A mélyen lesújtott apa fájdalmát a következő gyászjelentés tolmácsolja: Kócs Sándor úgy maga, mint gyermeke: Berta, valamint számos rokonok nevében is, fájdalomtól megtört szívvel jelenti a forrón szeretett jó gyermek, testvér és rokonnak Kócs Annuska nő kereskedelmi tanulóinak folyó hó 8-án, reggel 5 órakor rövid szenvedés után életének 16-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogult hült tetemei folyó hó 9-én, délután 4 órakor fognak a Városháztér 21. számú házból a mindszei ág. ev. sirkertbe örök nyugalomra tétetni. Miskolcz, 1897. márczius hó 8-án. Áldás és béke lengjen drága porai felett!

— A „Borsodmegyei kör“ f. hó 6-án tartotta meg márczius havi közgyűlését, mely több-kisebb fontosságú ügy elintézése után, a kör Flamm Dezső alelnök indítványára Láncai Leó, Szemere Attila és Herman Ottó, Miskolcz város jelenlegi és volt orsz. képviselőit egyhangú lelkesedéssel tiszteletbeli tagjaiul választotta meg. Az erről szóló értesítést közelebb küldöttség adja át az új disztagoknak.

— Művészestély. Pénteken e hó 5-én tartott meg a Pewny-Somogyi-Rákosi művészestély, nagy és díszes közönség előtt. A hangversenyt Somogyi Mór zenetanár nyitotta meg Scarlaci „Capriccio“ és Liszt „Rigoletto fantáziá“-jával. A kitűnő zongoraművész nagy hatást tett a közönségre és osztatlan tetszésben részesült. Játszott az est folyamán saját szerzeményű menuettet, Gavotteot, továbbá Chopintól egy gyönyörű Scherzot, végül Wagner-Liszt hatalmas Tannhäuser-nyitányát. Pewny Irén kamara-énekesnő, a nagy. kir. opera elsőrendű tagja, nagy művelzetben részesítette a közönséget. Előadta Goldmark „Házi tücsök“ operájából a nagy áriát, továbbá Ambrois Tamás Mignonjából a „Styriennet“, azután Schubert-féle dalokat. A művésznőnek hatalmas, üde, csengő hangja van, mely minden regiszterben egyenletesen zeng és épp úgy alkalmas a benső, mély érzelm kifejezésére, mint a szenvedély viharainak tolmácsolására. A leheletszerű piánóból művészi bravourral tud átesapni a leg-hatalmasabb forteba. Minden hangja kristálytiszta csengéssel töltötte be a termet. A fényes, műértő közönség, lelkes és hosszantartó tapsban adott kifejezést tetszésének. Bár tehát a hatás, amelyet Pewny Irén keltezt, nagy volt, mindazonáltal mi úgy hisszük, hogy az ő tulajdonképeni talaja nem a hangversenyterem pódiuma, hanem a fényárban uszó színpad az ő nagy méreteivel és drámai levegőjével. Az estély egyik kimagasló pontja volt Rákosi Victor (Sipulusz) humoros felolvasása. Két humoreszket olvasott fel és pedig „Történet a földéletről“ — melyet mai lapunk tárczarovatában közlünk — és a „Kiváncsi ember“. — Mindkét „mókával“ — ahogy ő nevezte — alaposan megneveltette a közönséget.

— **Közigazgatási bizottság.** Borsodvármegye közigazgatási bizottsága részéről f. évi márczius hó 12-én d. e. 9 órakor báró Vay Elemér főispán elnöklete alatt a vármegye székháza nagytermében rendes havi ülés fog tartatni.

— **Az „Otthon“ kör választmánya** vasárnap délelőtt Forster Rezső elnöklete alatt ülést tartott, melyen elhatározták, hogy a vidéki hírlapírók szövetsége javára e hó folyamán nagyszabásu estélyt és színi előadást fognak rendezni. Az estély és színi előadás rendezésére Tiszay Dezső színigazgató, Krikszánovszky József, Hrebenda Béla és Lang Ottó urak kérték fel.

— **Tűz.** Vasárnap virradóra nagy tűz pusztított városunkban, amelynek Herz Jenő gazd. gépgyáranak öntődéje esett áldozatul. A tűz ismeretlen okból keletkezett és rohamos gyorsasággal terjedt. A tűzoltóság idejében megjelent a tűzveszedelem színhelyén és nagy, megfeszített munka után sikerült a tüzet lokalizálnia. A kár nagysága néhány ezer forintba megy. A gyár üzeme, a tűz daczára folytatódik.

— **Vidéki Malomipar-Egyesület.** Helyben a kereskedelmi és iparkamara helyiségében a vidéki malmok képviselői értekezletet tartottak. A konferencia összehívói nevében hatvani Deutsch Károly fejtegette a malomipar érdekképviselése terén beállott helyzetet, amelyre való tekintettel sürgősen szükséges hogy a felvidék tekintélyes malomipara is állást foglaljon érdekeinek megóvására. Az értekezlet egyhangulag ki is mondta az egyesület megalakulását, elnöknek hatvani Deutsch Károlyt, alelnököknek Mayer Emi (Debreczen), Bielek Lászlót (Eperjes) és Kubics Gusztávot (Szolnok) választották meg, az értekezleten képviselt malmok közül az igazgató választmányba Rottenberg (Kassa), Rajner (Vác), Lossonczy (Szatmár), Póka (Putnok), Seiler (Ungvár), Sculléty (Igló), Csink (Szegi), Weisz (Besztercebánya), Schrecker (Miskolcz) és Weisz (Eger) küldettek ki. Az egyesület az alapszabályoknak pontonként való megvitatása után rátért a konvencziók kérdésére, amelyekre vonatkozólag kimondták, hogy az egyesület elvileg hajlandó azokhoz hozzájárulni, illetőleg feltők tárgyalásokba bocsátkozni.

— **Bőjti elkeseredés.** A dinom-dánomos farsangi napok után hamar akadnak elkeseredett emberek, mert a világ arca olyan, hogy mindig van, a ki sirjon, mikor a másik nevet. Ilyforma panaszt tett a rendőrségnél egy felvégesi menyecske, a ki sirva beszélt el, hogy elveszett az ura. Hushagyó kedden este még farsang utolsó napját ülni odavoltak egy sugáruti sörházban s a legjobb békeségben tértek haza a mulatozásból. Szerdán kora reggel pedig arra ébredt föl az asszony, hogy az ura menni készül.

— Hová mégy? Kérdezte.

— Elmegyek — felelte az ember. — Engem többet nem látsz.

Azóta aztán nem is tudják, hogy merre van. Az asszony azóta fél, hogy elemészette magát, azonban eshet, hogy csak folytatását csinálja a farsangnak.

— **Köszönet.** A miskolci Takarékpénzték igazgatósága a miskolci áll. felső kereskedelmi iskola létesítendő tápintézete javára 25, azaz huszonöt o. é. frtot kegyeskedett ajándékozni. Mely nagylelkű ajándékért fogadja a mélyen tisztelt igazgatóság az intézet és a tanuló ifjúság nevében hála köszönetemet. Miskolcz, 1897. márczius 1. Gálffy Ignác, áll. polg. és felső ker. isk. igazgató.

— **Köszönet.** A miskolci Takarékpénztár 25 frtot, ugy a Borsod-miskolci hitelbank is 25 frtot adományoztak a Borsod négyeleti árvaháznak. Köszönet az árvák nevében: báró Vay Béláné szül. gróf Teleky Zsófia, elnök.

— **Városi közgyűlés.** Miskolcz város képviselőtestülete f. hó 11-én d. u. 3 órakor rendes közgyűlést tart a következő tárgysorozattal: 1. A városi földbirtokosok bérelte tárgyában megtartott árverés jóváhagyása. 2. A szeszes italok bor, sör után járó illetékek kezelése iránti jelentés. 3. Polgármester előterjesztése a házi iparos iskolának városi felügyelet alá való vétele tárgyában. 4. Ugyanannak jelentése a város felső utcáinak jókarba hozatala iránt. 5. Ugyanannak jelentése a tűzérklaktanya területén szükségelt csatornázás és egyéb munkálatok engedélyezése iránt. 6. Ugyanannak jelentése a Greutter-féle telek kisajátítási ügyében.

— **Az ipartestület alakuló ülése.** A miskolci ipartestület a folyó hó 11-én délután 3 órakor a szokott helyen alakuló ülést tart. *A tanácskozás tárgyai:* 1. Elnöki bejelentések. 2. A városi tanács által láttamozott közgyűlési jegyzőkönyvnek a bemutatása és ebből kifolyólag: a) két alelnök választása, b) a *betegsegélyző pénztár* elnökhelyettesének és az *iparos ifjúsági egyesület* elnökének az alelnökök közül leendő kijelölése, illetve megbízása, c) a bizottságok új beosztása, illetve kiegészítése. 3. Az ipartestületi ház ügyében teendő intézkedések feletti határozathozatal. 4. Folyó ügyek, társestületek és hatóságok megkeresései.

— **A miskolci könyvnyomdászok** által f. évi február hó 20-án tartott tánczestélyen felülfizettek: 15 frttal: Gedeon és Társa czég. 5 frttal: ns. Láncai Leó orsz. képviselő dr. Grosz Józsefné és Radil Károly. 4 frttal: Karla Bertalan, Ludvig István. 3 frttal: Klein Jakab. 2 frttal: Rácz Jenő, Mahr Pál, Horváth Lajos, Hercz Jenő gépgy., Weidlich Pál, Réthi A. József, Pfliegler Károly, Wechsler Sámuel. 1 frt 50 krral: Szepcsik Lajos. 1 frttal: Paczauer Samu, Dudás István, Bródy Gyula, K. Papp Lajos, Szász István, Kálnai Lipót, Breuer Jenő, ifj. Szabó János, Timcsina Imre, Lang Ottó, Marossy Béla, Fischer Ignác, N. N., Bumsch Béla, Kiss Ferencz, Reinitz József, Bráz Károly, Bajkor Sándor, Klein Adolf, Czövek Károly, Geró István, Kecskés Károly, Csabay Dezső, Györy Gyula, Kellner Adolf, Grünfeld Lajos, Pavlik Istvánné, Fried P., Schwartzt Bertalan (Edeleány), Bleier Arthur, Brodmann József, Adler Béla, Gedeon András, Jurácsko Béla, Szelenyi Lajos, Darula Arnold, Lovász László, Dani János, Fried Samu, Fontányi Ferencz, Geró Sándor, Hlatky János, Márkus Dávid, Petró János, Perl Ernő, Tóth Árpád és Temkó György. 50 krral: Demeter Pálné, Fábian Gusztáv, Klein József, Balogh Istvánné, Klein Sámuelné, Istvánko Gyula és Fábian Ede.

Fogadják nevezett urak és úrnők a nemes cél érdekében tett áldozatkészségükért a miskolci könyvnyomdászok hála köszönetét, mert ezáltal sikerült egy könyvtáralapot létesíteni s a már meglevő könyvtárt tetemesen gyarapítani. Kedves kötelességünknek tartjuk köszönetünket nyilvánítani első sorban az elnökség igen tisztelt tagjainak, mivel csakis az elnökség buzgalmának, fáradozásának köszönhető a felmutatott eredmény. Köszönetet mondunk még az általunk felkért rendező uraknak, kik szivesek voltak meghívásunkat elfogadni s az estély sikerét erkölcsileg is előmozdítani.

Eddigi támogatásukat megköszönve, kérjük továbbra is szives pártfogásukat.

Miskolcz, 1897. márczius hó 2-án.

A rendező bizottság.

— **A miskolci mezőgazdák** által a Koronaszálló dísztermében tartott tánczestély jövedelméhez felülfizetéssel hozzájárulni kegyesek voltak a következők: dr. Kazai Mór 10 frt; Fekete Tóth János 6 frt; Mikuleczki István, Bada

Bertalan, Weidlich Pál, Csorba György, Bodnár Lajos, Diószeghy György, Rácz Jenő 4—4 frtjával; Izsó István, id. Csorba István, ifj. Lövey József, Karla Bertalan, Sassy Árpád, Nagy János (Csanáros), id. Cseh István, Vadnay György, Ujhelyi Miklós 3—3 frtjával; Berzi Ferencz, Ecsegi Kiss Jánosné, özv. Szűcs Istvánné, Balajti János, Imri Mátyásné, Lövey Jánosné, Lipták Gergely, Kalas Imre, Fodor Endre, Kiss Károly, Szlafkovszki Imre, Barta György, Takács Mihály, Katona József, id. Csorba József, Balog János, Izsó József, Kormos András, Klein Sámuel, Körösi József, Szathmári József 2—2 frtjával; Tavasi Rezső, id. Balasdi Szabó József, Szudy István, 1 frt 50 krjával; Császár János, ifj. B. Szabó József, Guba Pál, özv. Körösy Sámuelné, B. Szabó Jánosné, Kormos Jánosné, Kovács József, ifj. Csorba József, Vigyó János (Görömböly), Martonfy Béla, Szabó Sámuel, özv. Tóth Sándorné, ifj. Szabó Mihály, Csotay István, Konrad Károly, Putnoki József, Tokay Lajos, ifj. Cservenák József, Darab János, id. Lövey Józsefné, Vincze Sándor, Karlaky Alajos, Csecskedi János Pál, id. V. Tóth Mihály, Poroszlay György, tisz. Tóth Béla, tisz. Nagy Ignác, Zarándi Bertalan, K. Tóth János, Szabó Bertalan, Schwacz Ede, Csizsár Bertalan özv. Laksay Jánosné, Fekete Bertalan, Kalucsay István, Farkas János, Varajti István, dr. Halász Sándor, Barta József, Merkl Gyula, Hajdu András, Dudás István, Bátorfy Ferencz, Otrokoci Dániel, Imri József, Magyar József, id. Nagy József, Bokk József, Bolytár András, Sonkoly János, Fűzy Sámuel, Szathmári József, Doma István, Vadnay József, Bolytár István, ifj. Sonkoly József, Bendrin János, Kormos József, Munka János 1—1 frtjával; Csáthi Szabó József, Kubányi Imre, ifj. V. Tóth Mihály, Berecz István, Balajti János, Kerner János, Aczél István, Gero János, Otrokoci V. Dániel, Berecz József, Barna Mihály, Szilóvík János, Miskolci Lajos, Veselényi Adolf, Kiss László, özv. Lövey Andrásné, Kormos Mihályné 50—50 krjával. Utólagosan Nagy Péter úr volt szives 5 frtot adni az egyesület céljaira, melyért ugy neki, mint az összes felülfizetőknek hála köszönetét nyilvánítja a rendező bizottság.

— **Meghívó.** A miskolci ipartestület betegsegélyző pénztára részéről e f. évi márczius hó 14-én délelőtt fél 11 órakor az ipartestület tanácskozási termében *rendes évi közgyűlés* tartatik, melyre a közgyűlést kiegészítő kiküldöttek az alapszabályok 22. §-a értelmében ezennel meghivatnak. *A közgyűlés tárgyai:* 1. Az 1896. évi működésről szóló évi jelentés. 2. Az 1896. évi zárszámadás és mérleg tárgyalása és a felmentvény megadása. 3. Az 1897. fedezet- és költségelőirányzat. 4. Az igazgatóságba választandó 8 rendes és 6 póttagnak a választása. 5. A felügyelő bizottság 3 rendes és 3 póttagnak a választása. 6. A választott bíróság 6 rendes és 3 póttagnak a választása.

— **Hajhullás és korpa ellen a dr. Hebra-féle chinahajszesz (Eau de chinin) egy üveg 50 kr-ért kapható Szabó Béla droguériájában Miskolczon.**

S z i n h á z.

Szombaton adták színpadunkon először ifj. Bokor József legújabb 3 felvonásos népszínművét: „Mária bátyját“, mely darab tudvalevőleg a Ruszt-féle 1000 forintos pályadíjért versenyez Géczy István „Ghimesi vadvirág“-jával.

Mielőtt jeleznök a hatást, melyet „Mária bátyja“ közönségünkre tett, néhány rövid vonással vázoljuk meséjét.

Halmos Gyurinak, — a ki jómódu parasztagazda és falusi bíró — van két huga: Mária és Erzs. Az első felvonásban megtudjuk, hogy Erzs. szerelmes Erős Pál gazdag, büszke paraszt fiába. Ezzel tehát tisztában

vagyunk. Azonban zordon lép előtérbe egy sötét alak: Kőrmös Ferko, kovács-mester, a ki az első felvonás elején, tehát kellő, pontos időben érkezik haza a börtönből, hol verekedés miatt üdült. Ez a Kőrmös Ferko illő zordsággal bejelenti, hogy ő is pályázik Erzsire. Halmos Gyuri kenetteljes ünnepélyességgel, ez a falusi bíró tökéletesen beválna papnak — kiadja a tömlőczből haza-került kőrő utját, mire kinyilatkoztatja, hogy bosszút fog állani és rendez egy olyan *felvonásvéget*, pardon botrányt, hogy vége lesz tőle Halmos Gyuri boldogságának.

Időközben hazaérkezett hat évi távollét után Mária, a mikor aztán megtudjuk, hogy ő azért volt ilyen hosszú ideig száműzve a háztól, mert elbukott, gyermeke lett és Gyuri féltette tőle másik huga, az Erzsi erényét.

A dolgok illetően állásánál jönnek Erősék leányzóba fiuk, Pista számára. Mert a miként Erzsi szereti Pistát, azonképen szereti Pista Erzsit.

Megtörténik a lánykérés, dal, táncz és . . . a felvonás végére előre bejelentett skandalum.

Kőrmös Ferkó szótartó ember, pontosan beállit és hoz magával egy 5 éves leánykát, Mária gyermekét.

Általános kíváncsiság, hogy kié a gyermek?

Ekkor előáll Halmos Gyuri és különös tekintettel arra, hogy még 2 felvonás van hátra, magáénak vallja huga gyerekét.

Nagy elszörnyűködés, Erősék felháborodva távoznak. Függyöny.

No most mi lesz ebből?

Majd meglátjuk a második felvonásban. Így gondoltuk legalább, de némileg csalatkoztunk, mert bizony a második felvonásban is csak annyit tudtunk, mint az elsőben, nevezetesen, hogy Erzsi szereti Pistát, Pista szereti Erzsit, hogy Máriának van egy kis leánya és Kőrmös Ferko . . . hja igen Kőrmös, ez a derék férfi újra pontosan beállitott a felvonás végére és kijelenti, hogy ő változatlanul szereti Erzsit, rásüti pisztolyát. A golyó azonban nem talál, mindössze Mária esik el ijedtében és kijelenti a falu népének, hogy az a bizonyos gyerek nem Gyurié, hanem az övé.

Természetes, hogy van még egy harmadik felvonás is, két boldog párral. Az egyik, — vajjon ki találja ki? — Erzsi és Pista, a másik Mária és valami félkegyelmű Miska gyerek.

A dolog tehát a legnagyobb rendben belemegye.

De ha a szives olvasó talán azt gondolná, hogy az itt elősorolt szereplők között benne van a főszereplő is, akkor alaposan téved, mert a főszereplő tulajdonképen Halmos Gyuri felesége, Zsuzsika. Igaz ugyan, hogy a darab menetén nem lendít egy lépést sem, de azért folyton a színpadon van és folyton beszél. A darab legsikerültebb alakja, mint genrelak, a pletykás asszony remekül, élethűen rajzolt típusa.

És hogy Mária bátyja a mi színpadunkon meg nem bukott, az korántsem a szerző, hanem *Tiszayné* érdeme, aki Zsuzsika szerepét természetesen, elragadó bájjal, végtelen kedvességgei és művészi tökélylyel játszotta.

Osodalkozással láttuk *Tiszayné* játékán, hogy miként lehet egy alapján passzív szerepet a darab központjává tenni, anélkül

azonban, hogy ezáltal az összbnyomás hátrányt szenvedne. Sőt ellenkezőleg, jó lélekkel mondhatjuk, hogy Zsuzsika bájos személyesítője tartotta ébren a közönség érdeklődését, mert bizony Erzsike és Pista a naivságig egyszerű szerelmi históriája, Halmos Gyuri kenetteljes prédikációi és Mária monoton kesergései öldöklő unalmat terjesztettek. Kőrmös Ferko ugyan megtette a magáét; két felvonást befejezett a „legujabb kor igényeinek“ megfelelő izgalmakkal.

Tiszayné gyönyörű játékát és remekül előadott dalait leszámítva, igen gyöngye előadásban volt részünk. Első sorban szól ez *Somló Emmának*, a ki mindig számíthat teljes elismerésünkre, ha drámai naiv szerepekben lép elénk, ellenben mint *énekesnőt* egyáltalában nem acceptáljuk és kérjük az igazgatót, hogy *Somló Emmának* ne osszon ki énekes szerepet. *Miklóssy* Ilona nem tudta, mit kezdjen lehetetlen szerepével. A legparányibb actiót sem fejt ki. *Könyves* Jenő rossz kedvében volt és ehhez képest játszott. *Szent miklóssy* Bélában ellenben sok volt a jóakarát és ezzel rontotta el a szerepét. *Lubrincz* Juliának és *Sándor* Emilnek alig volt néhány szavuk. —*rth.*

— **Tiszay Dezső** csütörtökön egyik legsikerültebb szerepében fog a közönség elé lépni. Színpadra kerül ugyanis közkívánatra másodsor „Doktor Klausz“, melyben *Tiszay* Lubowszkyt játsza. Előre is felhívjuk a közönség figyelmét a csütörtöki színházi estre.

Hivatalos értesítés.

A borsodmegyei m. kir. Pénzügyigazgató ur által az 1897. évre megállapított IV. oszt ker. adókiivetéseket tartalmazó lajstrom az 1883. évi XLIV. t.-cz. 18. §-a értelmében márczius hó 8-tól márczius hó 16-ig bezárólag Miskolcz város adópénztári hivatalánál 8 napi közzemlére kitétetik.

Mely körülményt azon figyelmeztetéssel hozzuk az érdekeltek tudomására, hogy azon adózók, kik a kivetési lajstromban foglalt adónemmel már a múlt évben is meg voltak róva, a lajstrom közzétételét követő 15 nap alatt, azon adakozók pedig, kik a f. évben első ízben rovatnak meg, adótartozásuknak az adókönyvecskébe történt bejegyzését követő 15 nap alatt a közigazgatási bizottsághoz fellebbezhetnek.

A fellebbezések beadására nézve megjegyeztetik, hogy azok az itt említett adónemet illetőleg az alólírott hivatalnál nyújtan-dók be.

Miskolcz, 1897. év márczius hó 7-én.

Miskolcz város adópénztári hivatala.

Nyilttér.

Nyilvános köszönet.

Dr. Goldberger Miksa ur, helybeli orvostudor nőmet *veszélyes szembajából* teljesen gyógyítván, indittatva érzem magam nevezett orvos urnak kiválóan gondos kezeléséért a nyilvánosság előtt hálás köszönetemet kifejezni. *Holzer Mór.*

Nyilvános köszönet.

Fogadják mindazon t. szülők, kik szivesek voltak e tanévben is bizalmukkal megajándékozni és 25-ik évi nyilvános táncvizsgámat jelenlétükkel szerencséseltetni, mélyen érzett hálás köszönetemet.

De különösen köszönetet mondok azon t. családoknak is, kik megtisztelő elismerésük

jeléül emléktárgyakkal voltak szivesek megörvendeztetni.

Magamat továbbra is a nagyérdemű közönség jóindulatába ajánlva, maradok kiváló tisztelettel

Miskolcz, 1897. márczius 8.

Alázatos szolgálja

Kinsky Károly,
táncztanító.

Országos táncztanító egyl. alelnöke.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

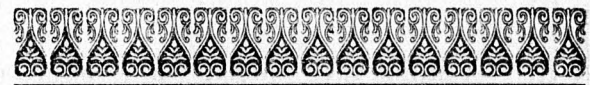
Dr. Kontz Miklós.

Lapszerkesztő és kiadó:

Ruttkay Menyhért.

Főmunkatárs:

Huberth János.

Fontos a háztartásban!

☞ Naponként frissen szállított, tisztán kezelt

☞ reggeli tej ☞

litenként télen át 9 kr., nyáron pedig 8 kr., továbbá

☞ esteli tej ☞

litenként télen 6 kr., nyáron pedig 5 kr. A tej szállítása akként is eszközölhető, hogy a megrendelt tejmennyiség kinek-kinek saját kannájába méretik és általunk ólmzárolva télen át hetenként 3-szor, nyáron át pedig naponként házhoz szállítatik.

Idb. Battha Antal,

Boldva.

Éladó ★ ★ ★ ★

★ **szőlővesszők.**

Riparia portalis prima

I. osztályu 30.000, ezre 12 frt

II. és III. vegyes 70.000, ezre 4 frt.

Portalisba ojtott:

Rizling 2500, ezre 100 frt

Chaselas 1500, ezre 100 frt.

Gröber Józsefnél

Miskolczon, Nagy-Hunyad-utca 21. sz.

